

Сите твои совршености

Колин Хувер

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Прва глава

...тогаш...

Домарот не ми се насмевна денес.

Таа мисла ме измачува цело време додека се качувам со лифтот кон катот на Итан. Винсент ми е омилен домар уште откако Итан се всели во зградава. Тој секогаш ми се насмевнува и разговара со мене. Но денеска, само ми ја отвори вратата со сериозен израз на лицето. Немаше ниту едно, „Здраво, Квин. Како помина твоето патување?“

Сите имаме лоши денови, претпоставувам.

Погледнувам надолу во телефонот и гледам дека веќе дошло седум. Итан би требало да си дојде дома во осум, па имам доволно време да го изненадам со вечера. *А и себеси*. Се вратив еден ден порано, но одлучив да не му кажувам. Со сите планирања околу нашата свадба, со недели не сме имале вистинско, домашно зготвено јадење. Ниту пак секс.

Кога стигнувам до катот на Итан, застанувам веднаш штом излегувам од лифтот. Има еден човек кој шета лево-десно во ходникот точно пред станот на Итан. Тој прави три чекори, потоа застанува и погледнува во

вратата. Потоа прави уште три чекори во спротивната насока и повторно застанува. Го гледам, надевајќи се дека ќе си замине, но не си заминува. Само шета така напред назад, гледајќи во вратата на Итан. Не ми се верува дека е некој пријател на Итан. Веднаш ќе го препознаев да беше.

Одам кон станот на Итан и си го прочистувам грлото. Типот се врти кон мене и јас покажувам кон вратата на Итан за да му дадам до знаење дека мора да се потргне. Типот се потргнува и ми прави место, па поминувам и се трудам да не погледнам повторно во негов правец.

Бркнувам во чантата и посегнувам по клучот. Кога го наоѓам, тој се доближува до мене, ставајќи рака на вратата. „Планираш да влезеш внатре?“

Погледнувам кон него, а потоа повторно кон вратата на Итан. *Зошто ми поставува такво прашање?* Пулсот ми се забрзува од помислата дека сум сама во ходник со непознат човек кој сака да знае дали ќе ја отворам вратата од празен стан. *Знае ли тој дека Итан не е дома? Знае ли дека сум сама?*

Повторно си го прочистувам грлото и се обидувам да го скријам стравот, иако типот изгледа безопасно. Но претпоставувам злото не секогаш се познава по надворешноста, па тешко ми е да знам со сигурност. „Мојот свршеник живее овде. Тој е внатре“, лажам.

Типот енергично кима. „Да. Внатре е за сите пари“. Тој прави тупаница и удира во сидот до вратата. „Внатре во мојата ебена девојка“.

Имам одено еднаш на часови по самоодбрана. Инструкторот нè учеше како да го лизнеме клучот меѓу прстите со врвот нанадвор, па ако те нападна да можеш да го забодеш напаѓачот во око. Па го правам ова, подготвувајќи се психопатот во секој момент да рипне на мене.

Тој воздивнува и неизбежно е да забележам дека воздухот меѓу нас се исполнува со мирис на цимет.

Колку чудно да помислиш ваква работа во моментот пред да бидеш нападнат. Колку чудно би било да изјавиш таква работа во полициската станица. „Ох, не можам баш да ви кажам како беше облечен мојот напаѓач, но здивот му мирисаше добро. На бонбони со цимет“.

„Ова не е станот што го бараш“, му велеам, надевајќи се дека ќе си замине без дискусија.

Тој затресува со главата. Ситни, мали, брзи затресувања кои укажуваат на тоа дека јас воопшто не сум во право, а тој дефинитивно е во право. „Да, баш овој стан го барам. 100%. Дали твојот свршеник вози сино Волво?“

Добро, значи тој го демне Итан? Устата ми е сува. Добро би ми дошла чаша вода.

„Дали е висок околу метар и осумдесет? Црна коса, носи јакна на *North Face*, што патем му е преголема?“

Си го притискам стомакот со раката. *Вотка би ми дошло уште подобро.*

„Дали твојот свршеник работи за др. Ван Кемп?“

Сега јас сум онаа која затресува со главата. Не само што Итан работи за др. Ван Кемп, туку др. Ван Кемп му е татко на Итан. *Како овој тип знае толку многу работи за Итан?*

„Мојата девојка работи со него“, вели тој, погледнувајќи кон вратата од станот со гадење. „И очигледно прави и многу други работи со него“.

„Итан не би...“

Звукот што го слушам прави да застамам сред реченица. *Ебењето.*

Се слуша како некој тивко го извикува името на Итан. Барем од оваа страна на вратата звучи тивко. Спалната на Итан се наоѓа на крајот од станот, што укажува на тоа дека која и да е, таа воопшто не е тивка. Таа го извикува неговото име на цел глас.

Додека тој ја ебе.

Веднаш се оддалечувам од вратата. Реалноста на тоа што се случува внатре во станот на Итан ме зашеметува. Ми го разнишува целиот свет. Моето минато, мојата сегашност, мојата иднина - сè излегува од контрола.

Типот ме фаќа, ми ја стиска раката и ме стабилизира. „Добро ли си?“ Ме прилепува за сидот. „Жал ми е. Не требаше така да го кажам ова“.

Ја отворам устата, но несигурноста е сè што излегува од мене. „Дали си... дали си сигурен? Можеби тие звуци не доаѓаат од станот на Итан. Можеби е парот во станот до нас“.

„Да, да, сигурно. И соседот на Итан се вика Итан?“

Прашањето е саркастично, но веднаш го здогледам каењето во неговите очи откако прашува. Тоа е љубезно од него - тоа што гледам дека сочувствува со мене кога и тој очигледно поминува низ истото. „Ги следев“, вели тој. „Заедно се внатре. Мојата девојка и твојот... дечко“.

„Свршеник“, го поправам.

Почнувам да се движам низ ходникот, а потоа се потпирам на сидот и се лизгам надолу до подот. Веројатно не би требало да седнувам вака на подот затоа што носам здолниште. Итан сака здолништа, па си реков да му угодам и да облечам за него, но сега сакам да го соблечам, да му го врзам околу врат и да го задавам со него. Толку долго си зјапам во чевлите што не ни забележувам дека типот седи на подот до мене сè додека не го слушам како вели, „Те очекува ли?“

Затресувам со главата. „Дојдов за да го изненадам. Бев надвор од градот со сестра ми“.

Уште еден придушен звук излегува низ вратата. Типот до мене се згрчува и си ги покрива ушите. И јас си ги покривам моите. Седиме вака некое време. И двајцата одбивајќи да им дозволиме на звуците да продрат во нашите уши сè додека не заврши. Нема да трае долго. Итан не може да издржи повеќе од неколку минути.

Две минути подоцна, велем, „Мислам дека завршија“. Типот ги трга рацете од ушите и ги спушта на колената. Јас си ги гушкам моите со рацете, спуштајќи ја брадата на нив. „Со мојот клуч ли да влеземе? Да се соочиме со нив?“

„Не можам“, вели тој. „Морам прво да се смирам“.

Тој изгледа прилично смирено. Повеќето мажи што ги знам досега веќе ќе ја кршеа вратата.

Јас не сум ни сигурна дали сакам да се соочам со Итан. Дел од мене сака да избега и да се преправа дека последните неколку минути никогаш не се случиле. Би можела да му пишам дека сум си дошла дома порано и тој може да ми каже дека работи до доцна и едноставно би си останала во блажено незнаење.

Или би можела само да си одам дома, да ги запалам сите негови работи, да ја продадам венчаницата и да го блокирам неговиот број.

Не, мајка ми не би го дозволила тоа.

Ох, леле. Мајка ми.

Офкам и типот до мене веднаш се исправува. „Да не ти се слоши?“

Одмавнувам со главата. „Не. Не знам“. Ја кревам главата и повторно се потпирам на сидот. „Само ми текна на мајка ми, колку ќе биде лута кога ќе дознае“.

Тој се опушта кога сфаќа дека не офкам од физичка болка, туку од страв поради реакцијата на мајка ми кога ќе дознае дека се откажува свадбата. Затоа што дефинитивно се откажува. Веќе не ни памтам колку пати спомна колкав бил депозитот за да нè стават на листа за чекање. „Дали си свесна колку многу луѓе сонуваат за свадба во *Douglas Whimberly Plaza*? Евелин Бредбери се мажеше таму, Квин. *Евелин Бредбери!*“

Мајка ми ужива да ме споредува со Евелин Бредбери. Семејството на Евелин Бредбери е едно од ретките во Гринвич кои се поистакнати од семејството на мојот очув. Па се разбира, мајка ми во секоја

прилика ја користи Евелин Бредбери како пример за првокласна перфекција. На раб сум да ѝ пишам на мајка ми, **Свадбата е откажана, и ич не ми чуе за Евелин Бредбери.**

„Како се викаш?“ прашува типот.

Погледнувам во него и сфаќам дека ова е првпат како навистина го забележувам него. Ова веројатно е еден од најужасните моменти во неговиот живот, но и покрај тоа, тој е екстремно привлечен. Експресивни темно кафени очи што одговараат со неговата непослушна коса. Силна вилица која константно се стега од бес уште од моментот кога излегов од лифтот. Две полни усни кои постојано се стегаат во тенка линија секојпат кога ќе погледне кон вратата. Се прашувам дали неговите црти би изгледале помекко ако девојка му не беше внатре со Итан моментално.

Се гледа некоја тага кај него. И тоа не тага што се поврзува со нашата моментална ситуација. Нешто подлабоко... како да е жигосана на него. Сум запознала луѓе кои се смеат со очите, но тој се мурти со неговите.

„Ти си поубав од Итан“. Мојот коментар го начекува неподготвен. Има збунет израз на лицето затоа што мисли дека му се пуштам. Тоа е последното нешто што ми паѓа на памет во моментот. „Тоа не беше комплимент. Само забелешка“.

Тој слегнува со рамениците како да не му е гајле што е.

„Само си мислам, ако ти изгледаш подобро од Итан, тогаш можеби твојата девојка изгледа подобро од мене. Не дека ми е гајле. Можеби ми е гајле. *Не би требало* да ми биде, но не можам, а да не се запрашам дали Итан повеќе го привлекува таа отколку јас. Се прашувам дали затоа ме изневерува. Веројатно. Извини. Обично не сум вака само-омаловажувачки настроена, но толку сум лута и од некоја причина не можам да престанам да зборувам“.

Тој за момент зјапа во мене, како да размислува за

она што го дрдорам. „Саша е грда. Немаш за што да се грижиш“.

„Саша?“ скептично го кажувам нејзиното име, а потоа го повторувам, ставајќи акцент на *ша*. „Са-ша. Тоа објаснува многу работи“.

Тој се смее, па тогаш и јас се смеам и целата работа е многу чудна. Се смеам кога би требало да плачам. Зошто не плачам?

„Јас сум Грахам“, вели тој, подавајќи ја раката.

„Квин“.

Дури и неговата насмевка е тажна. Се прашувам дали неговата насмевка би била поинаква во други околности.

„Би рекол дека ми е мило што те запознавам, Квин, но ова ми е најужасниот момент во животот“.

Ова е една многу ужасна вистина. „И мене исто“, велем разочарано. „Иако, многу ми е помило што те запознавам сега отколку следниот месец, по нашата свадба. Сега барем нема да си ги трошам брачните завети на него“.

„Требаше да се земете следниот месец?“ Грахам погледнува на страна. „Каков гомнар“, вели тивко.

„Да, е“. Го знаев ова за Итан цело време. Тој е гомнар. Вообразен. Но добар е со мене. *Или барем така си мислев јас*. Повторно се наведнувам нанапред и си поминувам со прстите низ косата. „Човече, ова е за никаде“.

Како и секогаш, тајмингот на мајка ми не може да биде посовршен. Го земам телефонот и погледнувам надолу во пораката.

Дегустирањето на тортата е презаказано за сабота во 14.00. Немој да јадеш пред тоа. Ке ни се приружи ли Итан?

Воздивнувам со целото тело.

На дегустирањето на тортата му се радував повеќе отколку на кој било друг дел од свадбеното планирање. Се прашувам дали ќе можам до недела да избегнам да не кажам никому дека венчавката е откажана.

Лифтот испушта сигнал и моето внимание од телефонот се префрла во тој правец. Кога вратите од лифтот се отвораат, чувствувам кнедла во грлото. Раката ми се згрчува околу телефонот кога ги здогледувам кутиите со храна. Типот што испорачува почнува да се приближува кон нас, а моето срце се забрзува со секој негов чекор. *Какво истурање сол на рана, Итан.*

„Кинеска храна? Ме заебаваш?“ Станувам и погледнувам надолу во Грахам кој сè уште седи на подот, гледајќи нагоре во мене. Мавтам со раката кон кинеската храна. „Тоа е нешто *моје!* Не негово! Јас сум таа која сака кинеска храна после секс!“ Се вртам назад кон типот што испорачува и тој стои здрвено, зјапа во мене, прашувајќи се дали треба да продолжи да оди кон вратата или не.

„Дај ми го тоа!“ Ја земам хартиената кеса со кинеска храна од него. Тој ништо не прашува. Се спуштам долу на подот со двете кутии со кинеска храна и буричкам низ нив. Извадена сум од кожа што гледам дека Итан само го дуплирал она што јас секогаш го нарачувам. „Го нарачал дури и комплетно истото јадење! Ја храни Саша со мојата кинеска храна!“

Грахам скока и го вади паричникот од џебот. Плаќа за храната и кутриот доставувач веднаш почнува да се симнува по скалите само за да кидне побрзо отколку што би му требало дур стигне до лифтот.

„Убаво мириса“, вели Грахам. Повторно седнува долу и ја зема кутијата со пилешко и брокула. Му подавам виљушка и му дозволувам да ја изеде, иако пилешкото ми е омилено. Сега не е време да бидам себична. Го отворам монголското говедско месо и почнувам да јадам, иако не сум гладна. Но нека сум проклета ако дозволам Саша или Итан да пипнат од хранава. „Курви“, мрморам.

„Курви без храна“, вели Грахам. „Можеби и двај-цата ќе изгладнат до смрт“.

Се насмевнувам.

Потоа јадам и се прашувам колку долго ќе седам овде во ходникот со овој тип. Не сакам да бидам овде кога ќе се отвори вратата затоа што не сакам да видам како изгледа Саша. Но исто така не сакам да го пропуштам моментот кога таа ќе ја отвори вратата и ќе го види Грахам како седи овде и ѝ ја јаде кинеската храна.

Па чекам. И јадам. Со Грахам.

По неколку минути, тој ја остава кутијата, бркнува во хартиената кеса од испорачаната храна и вади две кинески колачиња со пораки. Ми подава едно мене и почнува да го отвора своето. Го крши и го одмотува ливчето, а потоа ја чита пораката на глас.

„Денес ќе имате успех во некој деловен потфат“. Го преклопува ливчето на пола откако го чита. „Типично. Денес земав слободен ден“.

„Глунави пораки“, мрморам.

Грахам го тутка ливчето со порака во мало топче и го пернува со прстот, па тоа лета кон вратата на Итан. Го отворам моето колаче и ја вадам пораката од него. „Ако ги ставаш под рефлектор само своите недостатоци, сите твои совршенства ќе останат во сенка“.

„Ми се допаѓа“, вели тој.

Ја виткам пораката и ја пернувам кон вратата како што направи тој. „Грамастиката ми е слаба точка. Би требало да биде *совршености*“.

„Тоа е она што прави уште повеќе да ми се допаѓа. Зборот кој погрешно го употребиле е *совршенства*. Некако иронично“. Тој се наведува нанапред и ја дофаќа пораката што ја фрлив, а потоа повторно се потпира на сидот. Ми ја подава. „Мислам дека треба да ја сочуваш“.

Веднаш му ги туркам настрана раката и ливчето. „Не сакам потсетник на овој момент“.

Тој замислено зјапа во мене. „Аха. Ни јас“.

Мислам дека и двајцата стануваме сè понервозни во исчекување да се отвори вратата во секој момент, па само им ги слушаме гласовите и молчиме. Грахам почнува да кубе тексас конци од распараната коленица на неговите сини фармерки сè додека не го соголи целото колено, оставајќи мало купче од конци на подот. Јас кревам еден конец од тексасот и го вртам меѓу прстите.

„Имавме обичај секоја вечер да играме една игра со зборови на нашите лаптопи“, вели тој. „Јас бев многу добар во тоа. Јас ѝ ја покажав играта на Саша, но таа почна да ме победува. Секоја проклета вечер“. Тој ги испружува нозете пред себе. Многу се подолги од моите. „Тоа ме импресионираше сè додека не видов сметка од 800 долари за играта на нејзиниот извод од банка. Таа купувала дополнителни букви од по пет долари за да може да ме победи“.

Се обидувам да го замислам овој тип како игра игри на својот лаптоп навечер, но тешко е. Тој изгледа како тип кој чита книги и си го чисти станот двапати дневно и си ги дипли чорапите и потоа ја крунисува сета таа перфекција со утринско цогирање.

„Итан не знае како да смени гума. Откако сме заедно, двапати ни се има дупнато гума и тој двапати вртеше во шлеп служба“.

Грахам благо затресува со главата и вели, „Не барам причини за да го оправдам копилето, но тоа и не е толку страшно. Повеќето момци не знаат да сменат гума“.

„Знам. Тоа не е лошиот дел. Лошиот дел е дека јас знам како да сменам гума. Тој едноставно одби да ми дозволи затоа што било срамота тој да стои на страна додека девојка му ја менува гумата“.

Има нешто повеќе во изразот на Грахам.

Нешто што го немав забележано претходно. Загриженост, можеби? Ме прободува со сериозен поглед. „Немој да му простуваш за ова, Квин“.

Неговите зборови ми ги стегаат градите. „Нема“, велеам со апсолутна самодоверба. „Не го сакам назад после ова. Упорно се прашувам зошто не плачам. Можеби тоа е знак“.

Гледам некое препознавање во неговиот поглед, но тогаш линиите околу неговите очи малку омекнуваат. „Ќе плачеш вечер. Во кревет. Тогаш ќе боли најмногу. Кога ќе бидеш сама“.

Одеднаш сè изгледа потешко со тој коментар. Не сакам да плачам, но знам дека во секој момент ќе ме удри реалноста на ова што се случува. Го запознав Итан веднаш откако почнав со факултет и заедно сме веќе четири години. Многу е да се изгуби сè за само еден миг. И иако знам дека е крај, не сакам да се соочам со него. Сакам само да си заминам и да завршам со него. Не сакам да ми треба расчистување или дури и објаснување, но се плашам дека ќе ми требаат и двете работи кога ќе останам сама вечер.

„Веројатно би требало да се тестираме за сексуално преносливи болести“.

Зборовите на Грахам и стравот што ме обзема откако ги кажува се прекинати од звукот на придушениот глас на Итан.

Тој се приближува кон вратата. Се вртам да погледнам кон вратата од неговиот стан, но Грахам ми го допира лицето и ме врти кон себе.

„Најлошата работа што можеме да ја направиме сега е да покажеме емоции, Квин. Немој да покажуваш лутина. Немој да плачеш“.

Си ја прегризувам устата и кимам, давајќи сè од себе да ги потиснам сите работи што ми доаѓа да почнам да ги врискам на глас. „Добро“, шепотам, баш кога вратата од станот на Итан почнува да се отвора.

Се обидувам да ја задржам мојата решителност како што прави Грахам, но застрашувачкото присуство на Итан ми создава мачнина. Ниту еден од нас не гледа кон вратата. Погледот на Грахам е цврсто фиксиран на мене додека смирено дише. Не можам ни да замислам што ќе си помисли Итан за две секунди кога целосно ќе ја отвори вратата. Прво нема да ме препознае. Ќе мисли дека сме некои двајца случајни минувачи кои седат на подот во ходникот од неговата зграда.

„Квин?“

Ги затворам очите кога слушам како Итан го изговара моето име. Не се вртам кон неговиот глас. Слушам дека Итан прави чекор кога излегува од станот. Можам да си го почувствувам срцето како чука на сите страни, но најмногу од сè ги чувствувам рацете на Грахам на моите образи. Итан повторно го кажува моето име, но повеќе звучи како наредба за да погледнам во него. Ги отворам очите, но ги држам фокусирани на Грахам.

Вратата на Итан се отвора уште пошироко и девојката шокирано повлекува воздух. *Саша*. Грахам трепнува, држејќи ги очите затворени секунда подолго додека зема воздух и длабоко и смирено вдишува. Кога ги отвора, Саша прозборува.

„Грахам?“

„Срање“, мрмори Итан.

Грахам не гледа во нив. Тој продолжува да гледа во мене. Како нашите животи да не се распаѓаат околу нас, Грахам смирено ми вели, „Дали сакаш да се симнам со тебе надолу?“

Кимам.

„Грахам!“ Саша го кажува неговото име како таа да има право да му биде лута нему што дошол тука.

Грахам и јас стануваме заедно. Ниту еден од нас не гледа кон станот на Итан. Грахам цврсто ја држи мојата рака додека ме води кон лифтот.

Таа е веднаш зад нас, а потоа до нас додека го чекаме лифтот. Стои од другата страна на Грахам и му го влече ракавот. Тој ми ја стегнува раката малку поцврсто, па јас му возвраќам со стисок, давајќи му до знаење дека можеме да го направиме ова без сцени. Само да влеземе во лифтот и да си заминеме.

Кога вратата се отвора, Грахам прво мене ме пушта во лифтот, а потоа влегува и тој. Свртени сме со грб и тој не остава простор за Саша да влезе заедно со нас. Но за да се затворат вратите мораме да се свртиме во спротивен правец. Правецот на Саша. Тој го притиска копчето за лобито и кога почнува да се затвора вратата, конечно погледнувам нагоре.

Забележувам две работи.

- 1) Итан повеќе не е во ходникот и вратата од неговиот стан е затворена.
- 2) Саша е многу поубава од мене. Дури и кога плаче.

Вратите се затвораат и се возиме тивко и долго до приземјето. Грахам не ми ја пушта раката и не зборуваме, но и не плачеме. Тивко излегуваме од лифтот и поминуваме низ лобито. Кога стигнуваме до вратата, Винсент ја држи отворена за нас, гледајќи во двајцата со извинувачки поглед. Грахам го вади паричникот и му подава на Винсент купче банкноти.

„Фала за бројот на станот“, вели Грахам.

Винсент кима и ги зема парите. Кога неговите очи ги пресретнуваат моите, гледам немо извинување. Го прегрнувам Винсент затоа што најверојатно нема да го видам никогаш повеќе.

Кога јас и Грахам сме надвор, само стоиме така на тротоарот, изнемоштени. Се прашувам дали му изгледа светот некако поинаку сега затоа што мене дефинитивно ми изгледа. Небото, дрвјата, луѓето

кои нè одминуваат на улицата. Сè изгледа малку поразочарувачки отколку што беше пред да се качам во зградата на Итан.

„Сакаш ли да ти запрам такси?“ конечно вели тој.

„Со кола сум. Ене ја таму“, велем, покажувајќи преку улицата.

Тој погледнува кон зградата. „Сакам да се изгубам одовде пред таа да стигне доле“. Изгледа искрено загрижено како да нема сили да се соочи со неа сега.

Саша барем се обидува. Таа го следеше Грахам до лифтот додека Итан само си влезе внатре во станот и си ја затвори вратата.

Грахам гледа во мене, рацете пикнати во џебовите од јакната. Јас цврсто го замотувам палтото околу себе. Нема многу што да се каже, освен збогум.

„Збогум, Грахам“.

Неговиот поглед е тап, како воопшто да не е тука со мислите. Прави чекор наназад. Два чекори. Тогаш се врти и почнува да оди во другата насока.

Погледнувам назад кон зградата, во истиот момент кога Саша истрчува низ вратата. Винсент е зад неа, зјапа во мене. Тој ми мавта, па ја кревам раката и му возвраќам. И двајцата знаеме дека тоа е збогување затоа што никогаш повеќе нема да стапнам во станот на Итан. Дури ни за работите што ми се расфрлани по неговиот стан. Подобро нека фрли сè во ѓубре отколку да морам повторно да се соочувам со него.

Саша погледнува лево, па десно, надевајќи се дека ќе го најде Грахам. Не го наоѓа. Ме здогледува само мене и тоа ме тера да се запрашам дали таа воопшто знае која сум. Ѐ кажал ли Итан дека имавме закажано свадба за месец дена? Ѐ кажал ли дека кога утрово зборувавме на телефон, ми рече дека ги брои секундите додека конечно да може да ме нарече своја жена? Дали таа знае дека кога преспивам во станот на Итан, тој не сака да се тушира без мене?

Колин Хувер

Дали ѝ кажал дека постелнината на која штотуку ја ебеше беше свадбен подарок од сестра ми?

Дали таа знае дека кога Итан ме запроси, тој заплака кога реков да?

Таа сигурно не го знае ова, инаку немало да си ја уништи врската со тип кој за еден час ме импресионираше повеќе отколку Итан за цели четири години.

Втора глава

Сега

Нашиот брак не се распадна. Не потона сè одеднаш.

Тоа беше многу побавен процес.

Или подобро кажано, *давење*.

Не сум ни сигурна кој сноси најголем дел од вината. Стабилно почнавме. Поцврсто од повеќето; убедена сум во тоа. Но во текот на последните неколку години, ослабевме. Највознемирувачката работа во врска со сето тоа е колку сме вешти во преправањето дека ништо се нема сменето. Не разговараме за тоа. Во многу работи сме слични, а една од нив е способноста да ги избегнуваме работите кои бараат најголемо внимание.

Во наша одбрана, тешко е да признаеш дека еден брак би можел да заврши кога љубовта сè уште е присутна. Луѓето се научени да веруваат дека еден брак завршува само ако ја снема љубовта. Кога лутината ја заменува среќата. Кога презирот го заменува блаженството. Но јас и Грахам не сме лути еден на друг. Само повеќе не сме истите луѓе од порано.

Понекогаш кога луѓето се менуваат, тоа во бракот не секогаш се забележува, затоа што и двајцата заеднички се менуваат, во иста насока. Но понекогаш луѓето се менуваат во спротивни насоки.

Јас веќе многу долго време се соочувам со „спротивната насока“ на Грахам. Дури не се ни сеќавам како изгледаат неговите очи кога е во мене. Но сигурна сум дека тој го има запомнето секој прамен коса на задниот дел од мојата глава од сите оние ноќи кога се тргам од него и се вратам на страна.

Луѓето не можат секогаш да контролираат во што ќе ги претворат нивните околности.

Погледнувам надолу во мојот свршенички прстен и го вратам со палецот, континуирано кружејќи околу мојот прст. Кога Грахам го купи, рече дека златарот му рекол дека свршеничкиот прстен е симбол за вечна љубов. Бесконечен круг. Почетокот станува средина и воопшто не би требало да постои крај.

Но никаде во објаснувањето златарот не кажал дека прстенот симболизира вечна *среќа*. Само вечна љубов. Проблемот е во тоа што, љубовта и среќата не се секогаш усогласени. Едното може да постои и без другото.

Зјапам во прстенот, мојата рака, дрвеното ковчеже што го држам, кога од нигде-никаде, Грахам вели, „Што правиш?“

Бавно ја кревам главата, комплетна спротивност на тоа колку изненадено се чувствувам од неговото ненадејно појавување на вратата. Тој веќе ја извадил вратоврската и првите три копчиња од неговата кошула се откопчани. Навален е на рамката од вратата, неговата љубопитност му ги збрчкува веѓите додека зјапа во мене. Ја исполнува собата со своето присуство.

Јас ја исполнувам само со моето отсуство.

И по сиве овие години откако го познавам, сè уште има некоја мистериозност околу него. Сирка од неговите темни очи и ги потиснува сите мисли што

никогаш не ги изговара. Неговата молчаливост беше она што ме привлече кон него уште од првиот ден кога го запознав. Правеше да се чувствувам спокојно.

Смешна работа како истата таа молчаливост сега толку ме вознемирува.

Не се ни обидувам да го скријам дрвеното ковчеже. Предоцна е; тој зјапа директно во него. Го спуштам погледот од него на дрвеното ковчеже во моите раце. Беше на таванот, недопрено, речиси заборавено. Го најдов денес додека ја барав мојата венчаница. Сакав само да видам дали венчаницата сè уште ми е точна. Точна ми беше, но изгледав поинаку во неа за разлика од пред седум години.

Изгледав *поосамено*, ако може да се каже така.

Грахам прави неколку чекори и навлегува во спалната. Можам да го видам придушениот страв во неговиот израз кога погледнува од дрвеното ковчеже во мене, чекајќи ме да му дадам некаков одговор за тоа зошто го држам. Зошто е во спалната. Зошто воопшто сум помислила да го симнам од таванот.

Не знам зошто. Но тоа што го држам ова ковчеже дефинитивно е свесна одлука, па не можам да одговорам со нешто невино како, „Не знам“.

Се приближува уште повеќе и остриот мирис на пиво испарува од него. Никогаш не бил некој голем пијач, освен ако не е четврток, кога седнуваат со колегите после работа. Мене всушност ми се допаѓа како мириса тие вечери. Сигурна сум дека да пиеше секоја вечер, ќе почнев да го презирам тој мирис, особено ако дојдеше до степен да не може да го контролира пиењето. Тоа ќе станеше причина за расправи и помеѓу нас. Но Грахам секогаш има контрола над себе. Има своја рутина и се држи до неа. Овој аспект од неговата личност ми е една од неговите најсекси особини. Порано со нетрпение го очекував неговото враќање во четврток навечер. Понекогаш ќе се облечев за него и го чекав токму овде на креветот, исчекувајќи го слаткиот вкус на неговите усни.

Фактот дека вечерва заборавив да го исчекувам тој вкус кажува многу самиот по себе.

„Квин?“

Мојам да го чујам сиот негов страв, немо напикан помеѓу секоја буква од моето име. Ми се доближува, а јас за целото време се фокусирам на неговите очи. Тие се несигурни и загрижени, а тоа ме тера да се запрашам кога ли почна да ме гледа вака. Порано ме гледаше заводливо и со стравопочит. Сега неговите очи ме поплавуваат од сожалување.

Смачено ми е од тоа да ме гледа вака, од тоа да не знам како да ги одговорам неговите прашања. Повеќе не сум на иста бранова должина со мојот сопруг. Повеќе не знам како да комуницирам со него. Понекогаш кога ја отворам устата, имам чувство како ветрот да ги враќа сите зборови назад во моето грло.

Ми недостигаат деновите кога имав потреба да му кажам сè оти во спротивно ќе прснев. И ми недостигаат деновите кога тој се чувствуваше како времето да нè изиграло со часовите кои сме морале да ги преспиеме. Некои утра ќе се разбудев и ќе го начекав како зјапа во мене. Тој ќе се насмееше и ќе прошепотеше, „*Што пропуштив додека спиеше?*“

Ќе се свртев на страна и ќе почнев да му раскажувам сè за моите соништа и понекогаш толку многу се смееше што му течеа солзи. Ќе почнеше да ги анализира добрите и да ги потценува лошите. Секогаш наоѓаше начин да направи да се чувствувам како моите соништа да беа подобри од чии било други.

Тој веќе не ме прашува што пропушта додека спијам. Не знам дали е поради тоа што веќе не го интересира или затоа што јас повеќе не сонувам ништо вредно за споделување.

Не сфаќам дека сè уште го вртам свршеничкиот прстен сè додека Грахам не посегнува надолу и го смирува со својот прст. Тој нежно ги преплетува своите прсти со моите и внимателно ја трга мојата рака од

ковчежето. Се прашувам дали намерно реагира како да држам експлозив или навистина се чувствува така.

Ми го крева лицето нагоре и се навалува нанапред, бакнувајќи ме во челото.

Ги затворам очите и суптилно се повлекувам, правејќи да изгледа како да ме фатил во движење. Неговите усни се одлепуваат од моето чело додека се оттурнувам од креветот, присилувајќи го да ме пушти додека го гледам како понизно се повлекува.

Јас ова го нарекувам разводен танц. Партнерот 1 приоѓа за бакнежот, партнерот 2 не е приемчив, партнерот 1 се преправа дека не забележува. Веќе долго време го играме овој танц.

Си го прочистувам грлото, рацете стегнати за ковчежето додека одам кон полицата со книги. „Го најдов на таванот“, велеам. Клекнувам и го пикам ковчежето помеѓу две книги на најдолната полица.

Грахам ми ја направи оваа полица како подарок за нашата прва годишнина од брак. Бев нездравно импресионирана што тој сам од нула ја направи со свои раце. Ми текнува дека му се заби едно трнче во дланката додека ја преместуваше во спалната за мене. Јас му го извадив трнчето во знак на благодарност. Потоа го залепив за полицата, клекнав пред него и му се заблагодарив уште повеќе.

Тоа беше порано, кога меѓусебното допирање сè уште даваше надеж. Сега неговиот допир е само уште еден потсетник за сè она што никогаш нема да бидам за него. Го слушам како се движи низ собата и се доближува до мене, па се исправувам и се фаќам за полицата.

„Зошто го симна од таванот?“ прашува тој.

Не се вртам кон него, затоа што не знам како да му одговорам.

Тој е сега толку блиску до мене; неговиот здив се протнува низ мојата коса и го гали задниот дел од мојот врат кога воздивнува.

Неговата рака застанува врз мојата и преку мене ја стиска полицата. Ги доближува усните надолу на моето рамо во тивок бакнеж.

Ми пречи интензитетот на мојата желба за него. Сакам да се свртам и да ја исполнам неговата уста со мојот јазик. Ми недостига неговиот вкус, неговиот мирис, неговиот звук. Ми недостига да е врз мене, толку обземен од мене што имав чувство дека можеше да си ги раскине градите само за да може да го залепи своето срце за моето додека водиме љубов. Чудно е како е можно да ми недостига личност која е сè уште тука. Чудно е што ми недостига да водам љубов со личност со која уште имам секс.

Без разлика колку многу го оплакувам бракот што го имавме, јас сум делумно - ако не комплетно - одговорна за тоа во што се претвори нашиот брак. Ги затворам очите, разочарана од себе. Ја усвршив уметноста на одбегнувањето. Толку сум софистицирана во одбегнувањето; понекогаш не сум ни сигурна дали воопшто забележува. Се преправам дека сум заспала пред тој воопшто да успее да дојде во кревет. Се преправам дека не го слушам кога моето име се цеди од неговите усни во темнината. Се преправам дека сум зафатена кога ми се доближува, се преправам дека ми е лошо кога се чувствувам добро, се преправам дека случајно ја заклучувам вратата кога влегувам под туш.

Се преправам дека сум среќна кога дишам.

Станува сè потешко да се преправам дека уживам во неговиот допир. Не уживам - само ми *треба*. Има разлика. Тоа прави да се запрашам дали и тој се преправа исто колку и јас. Дали тој ме посакува онолку колку што тврди? Дали посакува да не се повлекувам? Благодарен ли е што го правам тоа?

Тој замотува една рака околу мене и неговите прсти се распостилаат на мојот стомак. Стомак кој сè уште без проблем го собира во мојата венчаница. Стомак недопрен од бременост.

Го имам барем тоа. Стомак на кој повеќето мајки би ми позавиделе.

„Дали некогаш...“ Неговиот глас е длабок и мил и апсолутно преплашен додека се обидува да ми го постави прашањето. „Дали некогаш размислуваш да го отвориш?“

Грахам никогаш не поставува прашања на кои не му треба одговор. Отсекогаш сум го сакала тоа кај него. Тој не ги исполнува празнините со непотребни разговори. Тој или има што да каже или молчи. Тој или сака да го знае одговорот на некое прашање или не сака. Тој никогаш не би ме прашал дали некогаш размислувам да го отворам ковчето ако нема потреба да го знае одговорот.

Наместо да ризикувам ветрот да ги врати зборовите назад во моето грло, јас само слегнувам со рамениците. По толку години експертно одбегнување, тој конечно го запира разводниот танц доволно долго за да постави сериозно прашање. Прашањето кое чекав да ми го постави веќе некое време. И што правам јас сега?

Слегнувам со рамениците.

Моментот што следи по моето слегнување со рамениците е веројатно причината зошто му беше потребно толку долго време за воопшто да го постави прашањето. Тоа е моментот кога чувствувам дека неговото срце застанува, моментот кога тој ги притиска усните на мојата коса и испушта воздишка што никогаш нема да си ја врати назад, моментот кога сфаќа дека ги има замотано двете раце околу мене, но сè уште не ме прегрнува. Тој веќе некое време не може да ме прегрне. Тешко е да прегрнеш некој кој веќе одамна ти се лизнал од раце.

Не му возвраќам.

Тој ме пушта. Јас воздивнувам.

Тој ја напушта собата.

Го продолжуваме танцот.